

**UCHWAŁA NR 1122/XXXVIII/2013
RADY MIEJSKIEJ W PIASECZNI**

z dnia 25 września 2013 r.

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego w trybie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) w związku Uchwałą nr 377/XVI/2011r. Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 29.12.2011 r. w sprawie uchwalenia cen na zbiorowe odprowadzanie wód deszczowych i roztopowych na terenie Miasta i Gminy Piaseczno obsługiwanych przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Piasecznie.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. w związku z art. 101 ust.1 o samorządzie gminnym (tekst jedn. z 2013 r., poz. 594 ze zm.), Rada Miejska w Piasecznie uchwała, co następuje:

§ 1.

Po rozpatrzeniu wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego TDP Sp. z o.o. ul. Gen. L. Okulickiego 7/9, 05-500 Piaseczno w trybie art. 101 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym Rada Miejska postanawia oddalić wezwanie dotyczące naruszenia interesu prawnego, w związku Uchwałą nr 377/XVI/2011 r. Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 29.12.2011 r. w sprawie uchwalenia cen na zbiorowe odprowadzanie wód deszczowych i roztopowych na terenie Miasta i Gminy Piaseczno obsługiwanych przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Piasecznie.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Piaseczno.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Piasecznie

mgr inż. Piotr Obłoz

Uzasadnienie

W obu wezwaniach dotyczących uchwał Gminy Piaseczno z 29.12.2011 roku nr 377/XVI/2011 i z 21.11.2012 nr 740/XXVII/2012 „w sprawie zatwierdzenia taryf na zbiorowe odprowadzanie wód deszczowych i roztopowych na terenie miasta i gminy Piaseczno obsługiwanym przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Piasecznie TDP Sp. z o.o. postawiła następujące zarzuty:

- 1) Brak regulacji umownych pozwalających na pobór opłat od TDP Sp. z o.o.;
- 2) Wyeliminowanie w uchwałach możliwości zawarcia umów cywilno - prawnych z przedsiębiorstwem wodno – kanalizacyjnym;
- 3) Sprzeczność uchwał z Regulaminem Dostarczania Wody i Odprowadzania Ścieków w Gminie Piaseczno;
- 4) Nieprawidłowość algorytmu, na podstawie którego następuje wyliczenie opłat za odprowadzanie wód deszczowych i roztopowych;
- 5) Odwołanie się do danych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie przy wyliczeniu taryfy, pomimo braku upoważnienia ustawowego/regulaminowego oraz arbitralność wyboru stacji meteorologicznej, z której dane są pobierane;
- 6) Niesłuszne potraktowanie powierzchni dachów jako powierzchni zanieczyszczonej w rozumieniu ustawy „o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków” (Dz.U. 2006, nr 123, poz. 858 z późn. zm.)
- 7) Niewłaściwe ustalenie niezbędnych przychodów dla ustalenia cen taryfowych.

Należy na wstępie podkreślić, że wskutek wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt IV SA/Wa 978/12, uchwała Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 29.12.2011 nr 377/XVI/2011, przestała obowiązywać wobec stwierdzenia jej nieważności, z uwagi na niezachowanie vacatio legis zgodnego z ustawą. Problemy poruszone przez TDP Sp. z o.o. mają jednak znaczenie ogólne.

Ad.1. Ustawa „o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków” wskazuje na jeden podstawowy sposób rozliczania się przedsiębiorstwa wodno – kanalizacyjnego (dalej: Przedsiębiorstwa) z klientem. Tym sposobem, zgodnie z art. 27 ust. 4 w/w ustawy, są wskazania urządzenia pomiarowego. Zainstalowanie tego typu urządzeń przez klienta zamyka kwestie sporne między stronami i powoduje rozliczanie się według wskazań licznika. Niewątpliwie jest to sposób najbardziej korzystny dla obu stron, niegenerujący między nimi konfliktów. Możliwość takiego rozliczania się zależy wyłącznie od decyzji klienta. Zainstalowanie odpowiednich urządzeń leży bowiem po jego stronie. Regulacja z art. 27 ust. 5 w/w ustawy ma charakter wyłącznie pomocniczy, na wypadek braku urządzeń pomiarowych u klienta. Rozwiązanie takie jest z pewnością mniej korzystne dla przedsiębiorstwa i powoduje podstawowy konflikt, co do sposobu ustalenia opłat. Ustawodawca w sposób klarowny wskazuje umowę jako podstawę naliczenia opłat. Wbrew twierdzeniom TDP Sp. z o.o. podstawą rozliczeń między przedsiębiorstwem a TDP Sp. z o.o. jest właśnie umowa między stronami. Precyzyjnie rzecz ujmując - umowa byłaby podstawą, gdyby TDP Sp. z o.o. chciało taką umowę podpisać. Zgodnie z par.11 wzoru umowy, strony ustalają wysokość opłat poprzez odwołanie się do sposobu ich wyliczenia (iloczynu cen i stawek opłat taryfowych oraz ilości ścieków). Wskazany jest także sposób wyliczenia opadów i wskazana najbliższa stacja IMiGW. Nie sposób więc postawić PWiK w Piasecznie Sp. z o.o. zarzutu braku uregulowania umownego. Nie można także mówić o jednostronnym i niekontrolowanym przez TDP Sp. z o.o. sposobie wyliczenia ilości ścieków, ponieważ co do zasady uchwały Rady Miejskiej w Piasecznie są powtarzalne. Problemy te znikną po zainstalowaniu przez odbiorcę usług, zgodnie z art.15. ust. 3 w/w ustawy, stosownych urządzeń pomiarowych. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której podmiot, który sam nie dopełnił obowiązków ustawowych i odmówił zawarcia umowy, obecnie rości z tego tytułu pretensje.

Ad.2. Nie ulega wątpliwości, że warunki stosowania taryf są elementem stosunku umownego między stronami i najprostszym sposobem byłoby wprowadzenie tych warunków bezpośrednio do umowy. TDP Sp. z o.o. takiej umowy jednak nie podpisała. Pewne odwołanie do taryfy i tak miałoby miejsce, ponieważ w przeciwnym razie corocznie musiałby następować między stronami proces uzgadniania zapisów umownych, na które jedna ze stron mogłaby nie wyrażać zgody. Tymczasem, zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków nie jest zwykłym towarem handlowym, co do których strony mogą swobodnie decydować o jego zakupie lub nie. Zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków jest po pierwsze elementem kluczowym dla funkcjonowania przedsiębiorstwa,

a po drugie ma wpływ nie tylko na to przedsiębiorstwo, ale także na inne podmioty zamieszkałe czy prowadzące działalność w okolicy. W konsekwencji powstrzymanie się od odprowadzania ścieków jest, de facto, niemożliwe. Skoro usługa ta jest świadczona, to musi być także odpłatność za jej wykonanie. Kryterium prawidłowości tej odpłatności jest zachowanie przez przedsiębiorstwo wodnokanalizacyjne wymogów ustawowych. Wymogi te, poprzez ustawowe upoważnienie w art. 23, 25, 27 ustawy „o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków”, zawarte są w rozporządzeniu Ministra Budownictwa z 28 czerwca 2006 roku „w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków”, w szczególności w par. 5 punkt 4 tego rozporządzenia. Brak zachowania tych wymogów umożliwia stronie kwestionowanie zapisów uchwały na drodze postępowania sądowego. Obie „skarżone” obecnie taryfy mieszczą się w ramach wymagań narzuconych rozporządzeniem.

Ad.3. W świetle niechęci TDP Sp. z o.o. do podpisania umowy, ten zarzut jest całkowicie niezrozumiały.

Ad. 4. W sądownictwie administracyjnym istnieje w chwili obecnej bardzo istotny spór, co do sposobu naliczania opłat za odprowadzenie ścieków w postaci wód deszczowych i roztopowych i przyjęcia za podstawę wyliczenia właściwej jednostki miary. Oprócz orzeczeń cytowanych przez TDP Sp. z o.o., nakazujących stosowanie m³ jako podstawy naliczenia, istnieje także późniejsze orzecznictwo przeciwne. W znakomitym uzasadnieniu do wyroku WSA w Warszawie z 24 października 2012 roku (jest to więc orzeczenie najnowsze), sygn. akt IV SA Wa 978/12 Sąd w sposób bardzo przekonujący wskazuje, że podstawą wszelkich wyliczeń powinny być metry kwadratowe. Powołuje się przy tym na zapis par.5 punkt 4 wyżej cytowanego rozporządzenia. Mówi ono o jednostce miary POWIERZCHNI zanieczyszczonej. Pomiaru powierzchni, co do zasady, dokonuje się w m²

(tak rozporządzenie RM z 30 listopada 2006 „w sprawie legalnych jednostek miary” Dz.U. 225/2006). Jednostka miary powierzchni musi być wyrażona w m kw. i tak też jest wyliczona w skarżonych uchwałach. Słusznie TDP Sp. z o.o. zauważyła, że taryfa pozornie tylko określa cenę w m sześciennych. Podstawą kalkulacji musi być miara powierzchni, a przejście na m. sześciennie wynika z elementów dodatkowych, czyli rzeczywistej ilości opadów. Z tych względów zastosowany algorytm jest ze wszech miar prawidłowy.

Ad.5. Niewątpliwym celem przedsiębiorstwa (i zapewne również TDP Sp. z o.o.) jest pobór opłat w wysokości jak najbardziej zbliżonej do rzeczywistych opadów, rzeczywistej ilości ścieków i rzeczywistych kosztów. W tej sytuacji konieczne jest posłużenie się pomocniczo pewnym niedoskonałym, ale jednak logicznie uzasadnionym kryterium. Oczywiście ilość wody opadowej w sposób najpełniejszy dałoby się zmierzyć tylko w danym miejscu. Takie rozwiązanie jest możliwe wyłącznie w przypadku zainstalowania urządzeń pomiarowych. W braku takiego urządzenia konieczne jest posłużenie się danymi z miejsca jak najbardziej zbliżonego do punktu poboru ścieków. Jak pisze w uzasadnieniu do sprawy IV SA Wa 978/12 Sąd Administracyjny, „ilość opadów na terenie gminy może być jednym z elementów branych pod uwagę przy ustalaniu wysokości stawki opłaty za 1 m kw. powierzchni zanieczyszczonej o trwałej nawierzchni. Przeprowadzanie takich analiz (...) nie może być uznane za naruszenie prawa”. W granicach swej najlepszej wiedzy i faktycznych możliwości PWiK w Piasecznie Sp. z o.o. zaproponowała stację Pilawa jako podstawę obliczania ilość wody opadowej. Była to (do chwili likwidacji w 2012 roku) jedyna stacja IMiGW na terenie gminy Piaseczno. Obecnie najbliższą stacją jest ta położona na Okęciu w Warszawie.

Ad.6. Ostatnim poważnym zarzutem ze strony TDP Sp. z o.o. jest błędna interpretacja pojęcia powierzchni zanieczyszczonych i zaliczenie do nich dachów. Wbrew twierdzeniom TDP Sp. z o.o. dachy w miastach stanowią w sposób oczywisty powierzchnię zanieczyszczoną. Zaliczenie do powierzchni zanieczyszczonych odbywa się nie na podstawie rodzaju trwałej nawierzchni, ale na podstawie lokalizacji tych powierzchni. Powierzchnie o trwałej nawierzchni położone w miastach są traktowane jako powierzchnie zanieczyszczone. Definiując powierzchnie zanieczyszczone ustawodawca posłużył się definicją cząstkową i przykładowo wskazał rodzaj obiektów/ich lokalizację, decydującą o zaliczeniu powierzchni do tej kategorii. Nie ma powodów, by uważać, że powierzchnie zanieczyszczone mogą znajdować się wyłącznie na gruncie. To przecież z powierzchni dachowej na grunt spływają ścieki, które są odprowadzane do sieci kanalizacyjnej. Nie ma powodu do odrębnego traktowania powierzchni dachowych od powierzchni parkingowych czy sklepowych. Powierzchnia określona w taryfie, służąca jako podstawa do obliczenia ilości odprowadzanych ścieków, jest powierzchnią nieruchomości, która „przykryta” jest zanieczyszczoną powierzchnią dachu liczoną w rzucie poziomym dachu, a więc odniesioną wprost do części powierzchni nieruchomości.

Ad.7. W odniesieniu do zarzutu nieuprawnionego zwiększenia kosztów działalności PWiK w Piasecznie Sp. z o.o., można tylko stwierdzić, że wszelkie wydatki ujęte w preliminarzu są uzasadnione. Dotyczy to także „Koncepcji Rozwoju Odwodnienia w Gminie Piaseczno”. Realizacja tego projektu pozwoli na sprawniejszy odbiór

ścieków w gminie. TDP Sp. z o.o. nie wskazuje dokładnie, na czym polegają zarzuty w odniesieniu do tego kosztu, w związku z czym niniejsze wyjaśnienie należy uznać za wystarczające.

W świetle powyższych argumentów zarzuty postawione w wezwaniu nie mają uzasadnienia pozwalającego na ich uwzględnienie.